

NEW YORK
ÜÇLEMESİ I

≡ CAM KENT ≡

PAUL AUSTER

27. BASKI

ÇEVİRİ: İLKNUR ÖZDEMİR

♥ can
çağdaş



PAUL AUSTER
CAM KENT
NEW YORK ÜÇLEMESİ - 1

Can aędaş

Cam Kent: New York Üçlemesi-1, Paul Auster

İngilizce aslından çeviren: İlknur Özdemir

The New York Trilogy: City of Glass

© 1985, Paul Auster

© 2004, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım (*Hayaletler ve Kilitli Oda* ile birlikte): 2004

27. basım: Haziran 2024, İstanbul

Bu kitabın 27. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi A Blok No: 3/1 Z. Kat

Avcılar-İstanbul

Sertifika No: 44451

ISBN 978-975-07-3465-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAUL AUSTER
CAM KENT
NEW YORK ÜÇLEMESİ - 1

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

İlknur Özdemir

♥can

Paul Auster'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

- | | |
|------------------------------------|---|
| <i>Ay Sarayı</i> , 1991 | <i>Brooklyn Çılgınlıkları</i> , 2007 |
| <i>Yalnızlığın Keşfi</i> , 1991 | <i>Yazı Odasında Yolculuklar</i> , 2007 |
| <i>Son Şeyler Ülkesinde</i> , 1992 | <i>Duvar Yazısı</i> , 2008 |
| <i>Şans Müziği</i> , 1993 | <i>Karanlıktaki Adam</i> , 2008 |
| <i>Kırmızı Defter</i> , 1994 | <i>Lulu Köprüde</i> , 2009 |
| <i>Leviathan</i> , 1994 | <i>Görünmeyen</i> , 2010 |
| <i>Yükseklik Korkusu</i> , 1995 | <i>Sunset Park</i> , 2011 |
| <i>Duman - Surat Mosmor</i> , 1998 | <i>Kış Günlüğü</i> , 2012 |
| <i>Timbuktu</i> , 1999 | <i>Şimdi ve Burada (J.M. Coetzee ile birlikte)</i> , 2013 |
| <i>Cebi Delik</i> , 1999 | <i>İç Dünyamdan Notlar</i> , 2014 |
| <i>Köşeye Kısırmak</i> , 2000 | <i>Babamın Tanrı Olduğunu Sandım (editör)</i> , 2015 |
| <i>Yanılsamalar Kitabı</i> , 2002 | <i>4 3 2 1</i> , 2017 |
| <i>Kehanet Gecesi</i> , 2004 | <i>Baumgartner</i> , 2023 |
| <i>Hayaletler</i> , 2004 | |
| <i>Kilitli Oda</i> , 2004 | |

PAUL AUSTER, 1947'de ABD'nin New Jersey eyaletinde, Newark'ta doğdu. Daha 12 yaşındayken, önemli bir çevirmen olan amcasının kitaplarını okuyarak edebiyata büyük bir ilgi duymaya başladı. Columbia Üniversitesi'nde Fransız, İngiliz ve İtalyan edebiyatı okuduktan sonra dört yıl kadar Fransa'da yaşadı, Fransız yazarlardan çeviriler yaptı. 20. yüzyıl Fransız şiiri üstüne önemli bir antoloji hazırladı. İlk kez 1987'de *New York Üçlemesi* adlı yapıtıyla büyük ilgi gördü. Daha sonra *Ay Sarayı*, *Kehanet Gecesi*, *Köşeye Kısırmak*, *Son Şeyler Ülkesinde*, *Leviathan*, *Şans Müziği*, *Timbuktu*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Yükseklik Korkusu*, *Brooklyn Çılgınlıkları*, *Yazı Odasında Yolculuklar*, *Karanlıktaki Adam* ve *Sunset Park* romanları, *Yalnızlığın Keşfi* adlı anı-romanı, *Kırmızı Defter* adlı öykü kitabı ve *Kış Günlüğü* adlı anı kitabı birbirini izledi. Auster 2024'te New York'ta öldü.

İLKNUR ÖZDEMİR, İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden mezun oldu. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çeviri yaptı. Çevirilerinden bazıları; Paul Auster: *Yalnızlığın Keşfi*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Kehanet Gecesi*, *New York Üçlemesi*; Bruno Schulz: *Tarçın Dükkânları*, J.M. Coetzee: *Utancı*, *Petersburg'lu Usta*; Heinrich Böll: *İrlanda Güncesi*; Michael Cunningham: *Saatler*; Arundhati Roy: *Küçük Şeylerin Tanrısı*; Günter Grass: *Yengeç Yürüyüşü*, *Soğanı Soyarken*; Stefan Zweig: *Amok Koşucusu*, *Günlükler*, *Yakan Sır*, *Korku*, *Mecburiyet*; Ian McEwan: *Cumartesi*, *Sahilde*, *Benim Gibi Makineler*; Ingeborg Bachmann-Paul Celan: *Kalp Zamanı*; Max Frisch: *Stiller*, *Montauk*; John Banville: *Mrs. Osmond*;

Hermann Hesse: *Klingsor'un Son Yazı*; Virginia Woolf: *Mrs. Dalloway*, *Kendine Ait Bir Oda*, *Dalgalar*, *Orlando*, *Deniz Feneri*, *Perde Arası*; Pascal Mercier: *Lizbon'a Gece Treni*; Franz Kafka: *Şato*, *Ceza Sömürgesi*, *Dava*, *Milena'ya Mektuplar*, *Dönüşüm*; Michael Ondaatje: *Savaş İşğ*; Toni Morrison: *Katran Bebek*; John Updike: *Bech Döndü*; Hanif Kureishi: *Gün Boyu Gece Yarısı*. Ayrıca *Senin Öykün Hangisi* adlı bir öykü kitabıyla *Nereden Çıktı Bu Çocuk* isimli bir çocuk romanı vardır.

I

Her şeyi başlatan, yanlış bir numaraydı, telefon gecenin ilerlemiş bir saatinde üç kez çalmış, karşı taraftaki ses birini istemişti, ama o biri kendisi değildi. Çok sonra, başına gelenleri düşünebilecek duruma geldiğinde, rastlantı dışında hiçbir şeyin gerçek olmadığı sonucuna varacaktı. Ama bu, çok sonra oldu. Başlangıçta ortada yalnızca olay ve doğurduğu sonuçlar vardı. Mesele, olayın başka türlü sonuçlanmış olabileceği ya da yabancının ağzından çıkan ilk sözcükle birlikte her şeyin önceden belirlenmiş olması değil. Mesele, hikâyenin kendisi; bir anlamı olup olmadığını söylemek de hikâyeye düşmez.

Quinn'e gelince; akılda tutmamız gereken fazla bir şey yok. Kim olduğu, nereden geldiği ve ne yaptığı fazla bir önem taşımıyor. Örneğin otuz beş yaşında olduğunu biliyoruz. Bir kez evlendiğini, bir kez baba olduğunu, hem karısının hem de oğlunun artık hayatta olmadığını biliyoruz. Kitap yazmış olduğunu da biliyoruz. Daha kesin konuşmak gerekirse, polisiye romanlar yazdığını biliyoruz. Bu romanları William Wilson adıyla yazıyor ve yılda bir kitap bitiriyordu, bu da onun New York'ta küçük bir apartman dairesinde mütevazı bir yaşam sürmesini sağlayacak parayı kazanmasına yetiyordu. Bir kitabı yazması beş-altı ayı geçmediğinden, yılın geri kalan kıs-

mında canının istediğini yapmakta özgür oluyordu. Pek çok kitap okuyor, tablolara bakıyor, sinemaya gidiyordu. Yazın, televizyonda beyzbol maçlarını izliyordu; kışın da operaya gidiyordu. Bununla birlikte yapmaktan en çok hoşlandığı şey yürümektir. Neredeyse her gün, yağmur, güneş demeden, sıcak, soğuk demeden kentte dolaşmak için evden çıkıyordu, belli bir hedefi yoktu, ayakları onu nereye götürürse oraya giderdi.

New York gezmeyle bitecek bir kent değildi, sonu gelmez bir dolambaçtı; ne kadar uzaklara giderse gitsin, kentin semtlerini ve sokaklarını ne kadar iyi tanırsa tanırsın, kaybolmuş olma duygusundan kurtulamıyordu. Yalnızca kentte değil, kendi içinde de kayboluyordu. Ne zaman yürüyüşe çıksa kendisini geride bırakıyormuş gibi hissediyordu, kendini sokaklardaki harekete teslim etmekle, gören bir göze indirgemekle, düşünmekten kurtuluyordu ve bu da ona öncelikle bir nebze huzur veriyor, içinde sağlıklı bir boşluk yaratıyordu. Dünya onun dışındaydı, çevresindeydi, önündeydi ve dünyanın değişme hızı, herhangi bir şey üzerinde uzun boylu oyalanmasına engel oluyordu. Önemli olan hareket etmekte, bir ayağını ötekinin önüne koymak ve kendini bedeninin gidişine teslim etmektir. Amaçsızca dolaşınca her yer birbirinden farksız oluyor, nerede bulunduğunun önemi kalmıyordu. Hiçbir yerde olmadığını hissettiği yürüyüşleri, en iyi yürüyüşleriydi. Ve bu da onun çevresinden istediği tek şeydi aslında: hiçbir yerde olmamak. New York, onun kendi çevresinde ördüğü hiçbir yerdi; ve burayı bir daha terk etmek gibi bir niyeti olmadığını anlamıştı.

Quinn eskiden daha hırslıydı. Gençken birkaç şiir kitabı yayımlanmıştı, oyunlar, eleştiriler yazmış, birkaç tane de uzun çeviri üzerinde çalışmıştı. Ama durup dururken bunların hepsinden vazgeçmişti. Bir yanının öldü-

ğünü söylemişti arkadaşlarına, o yanının geri dönüp kendisini rahatsız etmesini istemiyordu. İşte William Wilson adını o zaman almıştı. Quinn, artık onun kitap yazabilen yanı değildi ve Quinn pek çok bakımdan yaşamaya devam etse de artık kendinden başkası için mevcut değildi.

Yazmaya devam etmişti, çünkü bundan başka bir şey yapamayacağını hissediyordu. Polisiye roman, mantıklı bir çözüm gibi görünmüştü gözüne. Bu tür romanların gerektirdiği karmaşık kurguları uydurmakta pek zorlanmıyordu, çok iyi şeyler yazıyordu, çoğu kez kendiliğinden, sanki çaba harcamasına gerek yokmuşçasına. Kendini yazdıklarının yazarı olarak görmediği için yazdıklarından sorumlu hissetmiyordu, bu yüzden de onları savunmak diye bir duygu beslemiyordu. Ne de olsa William Wilson uydurma bir addı, Quinn'in içinden doğmuş olmasına rağmen şimdi bağımsız bir yaşam sürüyordu. Quinn ona saygıyla, hatta zaman zaman hayranlıkla yaklaşıyordu, ama işi asla kendisiyle William Wilson'ın aynı kişi olduğuna inanacak kadar ileri götürmedi. İşte salt bu nedenle takma adının maskesinin arkasından ortaya çıkmadı. Bir menajeri vardı, ama hiç karşılaşmamışlardı. Yalnızca mektuplaşarak bağlantı kuruyorlardı. Quinn bu amaç için postanede bir posta kutusu kiralamıştı. Aynı şey yayıncısı için de geçerliydi, yayıncı Quinn'e ödeyeceği bütün ücretleri, paraları ve telif haklarını menajeri aracılığıyla ödüyordu. William Wilson'ın hiçbir kitabında yazarın fotoğrafı ya da biyografik bilgileri yer almıyordu. William Wilson hiçbir yazar sözlüğünde kayıtlı değildi, röportaj vermiyordu, aldığı bütün mektuplara menajerinin sekreteri yanıt yazıyordu. Quinn'in bildiği kadarıyla sırrını öğrenen yoktu. Başlangıçta, yazmayı bıraktığını öğrenen arkadaşları, nasıl geçineceğini sormuşlardı ona. Hepsine aynı yanıt vermiş, karısından kendisine bir vakıf parası kaldığını söylemişti. Oysa karısının hiçbir za-

man parası olmamıştı. Aslında Quinn'in artık arkadaşı da kalmamıştı.

Aradan beş yıldan fazla zaman geçmişti. Artık oğlunu pek fazla düşünmüyordu, karısının fotoğrafını da kısa bir süre önce duvardan indirmişti. Zaman zaman, üç yaşındaki oğlunu kucağına almanın nasıl bir şey olduğunu hissederdi ansızın; ama bu tam olarak düşünmek sayılmazdı, hatta anımsamak bile sayılmazdı. Fiziki bir duyumsamaydı, bedeninde kalan geçmişin bir iziydi ve Quinn bunu kontrol edemiyordu. Bu tür anları sık yaşamaz olmuştu artık ve aslında Quinn için her şey değişmeye başlamış gibiydi. Artık ölmek istemiyordu ama yaşamaktan pek keyif aldığı da söylenemezdi. Ancak hiç değilse yaşadığı için mutsuz değildi. Hayattaydı; ve bu değişmeyen gerçek yavaş yavaş onu büyülemeye başlamıştı; sanki kendisinden daha uzun yaşamayı başarmış gibiydi, sanki ölümünden sonra yaşamayı sürdürüyordu. Artık uyurken lambayı yanık bırakmıyordu, ve kaç aydır, gördüğü düşlerden hiçbirini anımsamıyordu.

Geceydi. Quinn yatağına uzanmış sigara içiyor, cama vuran yağmurun sesini dinliyordu. Yağmurun ne zaman dineceğini merak etti, "Sabah uzun bir yürüyüş mü çekecek canım yoksa kısa bir yürüyüş mü," diye düşündü. Yanındaki yastığın üzerinde ters dönmüş olarak Marco Polo'nun *Geziler Kitabı* duruyordu. Yazmakta olduğu son William Wilson romanını iki hafta önce bitirdiğinden beri havası boşalmış balon gibi olmuştu. Romanın kahramanı özel dedektif Max Work bir dizi karmaşık cinayeti çözmüş, pek çok dayak yemiş, ölümden kurtulmuştu, Work'ün çabaları Quinn'i yormuştu nedense. Yıllar geçtikçe Work'le iyice yakınlaşmıştı Quinn. William Wilson onun gözünde soyut bir figür olarak kalırken Work gitgide ete kemiğe bürünmüştü. Quinn'in dönüş-

tüğü üçlü kimlikte Wilson bir tür vantrilok görevi üstlenmişti. Quinn'in kendisi kuklaydı, Work de bu oyunun sesiydi. Wilson bir yanılısama olsa bile hiç değilse öteki iki kişinin hayatlarını geçerli kılıyordu. Wilson var olmasa bile hiç değilse Quinn'in kendi olmaktan çıkıp Work'e geçmesini sağlayan köprüydü. Ve yavaş yavaş Work, Quinn'in hayatında kendine bir yer edinmiş, onun içindeki kardeşi, yalnızlığının yoldaşı olmuştu.

Quinn, Marco Polo'yu eline alıp birinci sayfayı baştan okumaya başladı. "Gördüklerimizi gördüğümüz gibi, duyduklarımızı duyduğumuz gibi yazacağız, böylece kitabımız gerçeğe uygun bir kayıt olacak, içinde hiçbir uydurma şey bulunmayacak. Bu kitabı okuyanların ya da dinleyenlerin içleri rahat olabilir, çünkü bu kitapta gerçeğin dışında bir şey yok." Quinn bu cümlelerin ne anlama geldiğini, kesin bir dille vaat edilenleri kafasının içinde evirip çevirirken telefon çaldı. Çok sonra, o gece olanları yeniden kafasının içinde kurabilecek duruma geldiğinde, saate baktığını anımsayacaktı, saatin on iki olduğunu ve o saatte neden arandığını merak ettiğini de. "Mutlaka kötü haberdır," diye düşündü. Yataktan kalktı, çırılçıplak telefona gitti, ikinci çalışında ahizeyi kaldırdı.

"Evet?"

Telefonun öteki ucunda uzun bir sessizlik oldu, Quinn bir an arayanın telefonu kapatmış olabileceğini düşündü. Sonra, çok uzaktan gelircesine, Quinn'in duymuş olduğu hiçbir sese benzemeyen bir ses duyuldu. Hem mekanik hem duygu doluydu, fısıltıdan farksızdı, yine de tam olarak anlaşılabilirdi ve öylesine tekdüzeydi ki Quinn sesin bir kadına mı yoksa bir erkeğe mi ait olduğunu çıkaramadı.

"Alo?" dedi ses.

"Kimsiniz?" diye sordu Quinn.

"Alo?" dedi ses, yeniden.

“Sizi dinliyorum,” dedi Quinn. “Kimsiniz?”

“Paul Auster mısınız?” diye sordu ses. “Bay Paul Auster’la görüşmek istiyorum.”

“Burada bu adda kimse yok.”

“Paul Auster. Auster Dedektiflik Bürosu’ndan.”

“Üzgünüm,” dedi Quinn. “Yanlış numara çevirmiş olmalısınız.”

“Çok acil bir konuda arıyorum,” dedi ses.

“Size yardımcı olamam,” dedi Quinn. “Burada Paul Auster diye biri yok.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi ses. “Zaman daralıyor.”

“Öyleyse yeniden çevirin numaranızı. Burası dedektiflik bürosu değil.”

Quinn telefonu kapattı. Soğuk döşemeye basarak durdu orada, ayaklarına, dizlerine, sarkık penisine baktı. Bir an, arayan kişiyi terslediği için pişmanlık duydu. İlginç olabilirdi, diye düşündü, biraz sürdürseydim keşke oyunu. Belki konuyla ilgili bir şeyler öğrenebilirdi, belki yardımcı bile olabilirdi. “Ayaktayken daha hızlı düşünmeyi öğrenmeliyim,” dedi içinden.

Pek çok kişi gibi Quinn de suç konusunda fazla bir şey bilmiyordu. Ne birini öldürmüştü ne de hırsızlık yapmıştı, yapan birini de tanımiyordu. Karakoldan içeri adım atmamıştı, tanıdığı bir özel dedektif de yoktu, bir canıyla konuştuğu da olmamıştı. Bu konularda ne biliyorsa kitaplardan öğrenmişti, bir de filmlerden ve gazetelerden. Bununla birlikte bunu bir eksiklik olarak görmüyordu. Yazdığı hikâyelerde onun için önemli olan, onların dünyayla değil başka hikâyelerle olan bağlantılarıydı. William Wilson olmadan çok önce Quinn sadık bir polisiye roman okuruydu. Bu romanların çoğunun kötü kaleme alınmış olduğunu, pek çoğunun en üstünkörü bir incelemeye bile gelmeyeceğini biliyordu, ama yine de bu

türden hoşlanıyordu; en berbat polisiyeler dışında hepsini okurdu. Başka türdeki kitaplar konusunda çok katı olsa da, dar kafalılık derecesinde titizlik gösterse de polisielere neredeyse önyargısız yaklaşırdı. Eğer keyfi yerindeyse peş peşe on-on iki tanesini kolayca okuyabilirdi. Sanki açıklıktan gözü dönerdi, özel bir yemek için yanıp tutuşur, karnı doyuncaya kadar da durmak bilmezdi.

Bu kitaplarda hoşuna giden, onlardaki bolluk ve ölçülülük duygusuydu. İyi bir polisiyede gereksiz hiçbir şey olmaz; önemsiz ne bir cümle ne de bir sözcük vardır. Önemli olmasa bile önemli olma olasılığı vardır ki bu da aynı kapıya çıkar. Kitabın dünyası canlanır, olasılıklar, sırlar ve çelişkiler kaynaşır bu dünyanın içinde. Görülen ya da söylenen her şey, hatta en ufak, en sıradan şey bile hikâyenin sonucuyla bağlantılı olabileceği için hiçbir şey göz ardı edilmemelidir. Her şey öze dönüşür; kitabın merkezi, kendisini ileriye iten her olayla birlikte yer değiştirir. Demek ki merkez her yerdedir ve kitabın sonuna gelmeden o merkeze dayanarak hiçbir daire çizilemez.

Dedektif, nesnelere ve olayları bir araya getirip bir anlam çıkaracak düşünceyi ararken onların oluşturduğu engelin içinden geçen, kulak veren, bakan kişidir. Aslında yazar ve dedektif birbirinin yerini alabilir. Okur, dünyayı dedektifin gözlerinden görürken dünyadaki ayrıntıların ne kadar çok olduğunu sanki ilk kez farkına varır. Çevresindeki şeyler dikkatini çeker, sanki onlar kendisiyle konuşabileceklerdir, şimdi onlara büyük bir dikkatle baktığı için, sanki varoluşlarının basit gerçeğinden farklı bir anlam taşımaya başlayabileceklerdir. Özel Göz, yani özel dedektif. Bu sözcüğün Quinn için üçlü anlamı vardı. Yalnızca “Göz” değildi, yani araştırmacı anlamına gelen sözcük değildi; aynı zamanda “Ben”di, dünyaya açılan pencereydi, yaşayan bir insanın bedeninde gizli minicik hayat goncasıydı. Bir yandan da yazarın fiziksel gözüydü,

kendi içinden dışarıya, dünyaya bakan ve dünyanın önüne apaçık serilivermesini bekleyen adamın gözü. Tam beş yıldır Quinn bu sözcük oyununun tutsağı olmuştu.

Kuşkusuz çoktandır kendisinin gerçek olduğunu düşünmekten vazgeçmişti. Şimdi dünyada yaşıyorsa bile bir dereceye kadar, Max Work'ün hayali kişiliği aracılığıyla yaşıyordu. Dedektifinin gerçek olması gerekiyordu. Kitapların doğası gerektiriyordu bunu. Quinn kendisini ortadan kaldırmış olsa bile, tuhaf ve münzevi bir hayatın sınırlarının içine çekilmiş olsa bile, Work başka insanların dünyasında yaşamayı sürdürdü. Quinn ortadan kaybolur göründükçe Work'ün o dünyadaki varlığı da o derece kalıcı oldu. Quinn, kendi bedeni içinde yabancılik çekerken Work saldırgandı, hazırcevaptı, nerede bulunursa bulunsun oraya kolayca alıştıyordu. Quinn için sorun yaratan şeyler Work için doğaldı, serüvenlerinin karmaşasından öyle bir rahatlıkla ve kolaylıkla geçiyordu ki yaratıcısı bile etkileniyordu. Aslında Quinn'in Work olmak, hatta ona benzemek istediği filan yoktu, ama kitaplarını yazarken Work'müş gibi davranmak, canı isterse –yalnızca zihnen bile olsa– Work olabileceğini bilmek içini rahatlatıyordu.

O gece, en sonunda uykuya dalarken, Work olsaydı telefondaki yabancıya neler söylerdi, onu hayal etmeye çalıştı. Rüyasında –ki sonradan unuttu– kendini bir odada tek başına gördü, çıplak, beyaz bir duvara tabancayla ateş ediyordu.

Ertesi gece Quinn hazırlıksız yakalandı. Olayın kapandığını, o yabancıya bir daha aramayacağını düşünmüştü. Tuvalete oturmuş kakasını yapıyordu ki telefon çaldı. Bir gece öncekinden daha geç bir saatti, bire on ya da on iki dakika vardı. Kitapta Marco Polo'nun Pekin'den Amoy'a yaptığı yolculuğun anlatıldığı bölüme gelmişti,

daracık tuvalette işini görürken kitap kucağında açık duruyordu. Telefonun çalması onu tam anlamıyla rahatsız etti. Telefonu açmak üzere ayağa kalksa temizlenmeye fırsat bulamayacaktı, o durumda evin içinde yürümek iğrenç geliyordu ona. Öte yandan yapmakta olduğu şeyi normal hızında yapacak olsa telefona zamanında yetişemezdi. Buna rağmen Quinn'in içinden ayağa kalkmak gelmedi. Telefonda pek hoşlandığı söylenemezdi, hatta birkaç kez ondan kurtulmayı düşündüğü olmuştuk. En hoşlanmadığı şey, telefonun zorbalığıydı. Kendisi istemesede işinin arasına girmekle kalmıyor, Quinn ister istemez onun emrine uyuyordu. Bu kez karşı koymaya karar verdi. Telefon üçüncü kez çalarken Quinn'in bağırsakları boşalmıştı. Dördüncü kez çalarken temizlenmeyi başarmıştı. Beşinci çalışta pantolonunu çekmiş, banyodan çıkmış ve telaşsızca evin öteki ucuna yürüyordu. Altıncı çalışında açtı telefonu ama hattın öteki ucunda kimse yoktu. Arayan kişi, kapatmıştı.

Ertesi gece hazırdı. Yatağının üzerine uzanmış, *The Sporting News*'un sayfalarını karıştırıyor, yabancının üçüncü telefonunu bekliyordu. Ara sıra, siniri bozuluyor, ayağa kalkıp evin içinde dolaşıyordu. Pikaba bir plak koydu –Haydn'in *Il Mondo della luna*'sını– ve baştan sona dinledi. Bekledi de bekledi. Saat iki otuzda pes etti ve gidip yattı.

Ertesi gece de bekledi, bir sonraki gece de. Tahminlerinde yanıldığını düşünerek planından vazgeçmek üzereydi ki telefon yine çaldı. Mayıs ayının on dokuzuydu. Bu tarihi hatırlıyordu, çünkü annesiyle babasının evlilik yıldönümüydü –ya da onlar yaşasaydı yıldönümleri olacaktı–. Bir keresinde annesi ona, kendisine evlendiği gece gebe kaldığını söylemişti. Bu haberden gerçekten hoşlanmıştı Quinn, varlığının ilk ânını tam olarak bilmekten;

ve yıllar yılı doğum gününü gizliden gizliye o gün kutlamıştı. Bu kez yabancı, önceki iki geceden daha erken bir saatte aramıştı, saat on bir bile olmamıştı, Quinn elini telefona uzatırken başkasının aradığını düşündü.

“Alo?” dedi.

Hattın öteki ucundan yine ses gelmedi. Quinn, arayanın o yabancı olduğunu hemen anladı.

“Alo?” dedi yine. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet,” dedi ses, sonunda. Aynı mekanik fısıltı, aynı umarsız ton. “Evet. Yardıma ihtiyacım var. Hem de hemen.”

“Nasıl bir yardıma ihtiyacınız var?”

“Konuşmaya. Hemen şimdi. Hemen konuşmalıyım. Evet.”

“Kiminle konuşmak istiyorsunuz?”

“Hep aynı adamlar, Auster’la. Adının Paul Auster olduğunu söyleyen adamlar.”

Bu kez duraksamadı Quinn. Ne yapacağını biliyordu, artık zamanı gelmişti, o da harekete geçti.

“Benim,” dedi. “Paul Auster benim.”

“Nihayet. Sonunda buldum sizi.” Sesteki ferahlamayı, o sese ansızın sinen somut dinginliği duyabiliyordu Quinn.

“Haklısınız,” dedi Quinn. “Sonunda.” Bu sözcükleri karşısındakinin iyice sindirmesi için bekledi, hem kendisi hem de karşısındaki açısından. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi ses. “Büyük bir tehlike var. Bu konularda sizin üstünüze kimsenin olmadığı söyleniyor.”

“Neden söz ettiğinize bağlı bu.”

“Ölümden söz ediyorum. Yani ölüm ve cinayet.”

“Benim konum değil bu,” dedi Quinn. “Ben insanları öldürmem.”



İNSANIN SADECE KENTTE DEĞİL KENDİ İÇİNDE DE KAYBOLDUĞU, SONU GELMEZ BİR DOLAMBACA BENZEYEN NEW YORK SOKAKLARINDA TAKMA ADININ MASKESİNDEN DIŞARI ÇIKMAYAN BİR POLİSİYE ROMANLAR YAZARI GECE GELEN GİZEMLİ TELEFONLAR, SONUNDA TELEFONDA, "BENİ ÖLDÜRECEKLER, BENİ KORUMANIZI İSTİYORUM," DİYEN BİR SES, KORUNMAK İSTEYEN DE TAKMA AD KULLANAN BİRİ, DAHASI İNSANIN TİPATIP AYNISI OLAN İKİNCİ KİŞİLER, VE BÜTÜN BUNLARIN YAZILDIĞI KIRMIZI BİR DEFTER.

PAUL AUSTER'İN VE EŞİNİN DE KARAKTERLER ARASINDA YER ALDIĞI ÇARPICI, AKIL KARIŞTIRICI BİR ROMAN.

VE HAVADA ASILI KALAN ŞU SORU:

"KIRMIZI DEFTERDE BOŞ SAYFA KALMAYINCA NE OLACAK?"

#amerikanedebiyatı #newyorkküçlemesi #polisiye #postmodernkurmaca #kafkaesk
#özgürlüğünsınırları

